

bedjsslønnen ned, Købeevnen vilde betydelig forringes, og hele vort Lands økonomiske Stilling vilde blive daarligere og daarligere, og en Del Arbejdere vilde være nødte til at søge Fattigvæsenet. Naar Arbejderne saa kom og sagde: Nu have vi gjort, som I vilde have det, vi have fundet os i al Ting, vi have ikke gjort Strejke, vi have fundet os i den Arbejds løn, man har havt os, men vi kunne ikke leve af denne Løn, saa er jeg ganske sikker paa, at man vilde sige: Hvorfor have I gjort det, I kunde jo have forlangt mere i Løn, saa I kunde leve af den. Vi have jo Fattigvæsenet, hvis I ikke kunne leve af jeres Løn. De Folk, der ikke selv bidrage noget til at højne deres Stilling, er der sandelig ingen Anledning for Staten til at hjælpe. Jeg synes, det vilde være en meget forstandig Tale, om man vilde sige saadan fra Statens Side, og jeg er temmelig overbevist om, at man vilde gøre det. Arbejderne forlange ikke Hjælp af Staten under almindelige Forhold, kun her ved denne Lejlighed sige vi til Staten: Der er en hel Del Arbejde, sæt det i Gang i saa stor Udstrækning og saa hurtigt som muligt. Det er til Fordel for Staten og for de arbejdsløse. Det kan bidrage noget til at mildne Arbejdsløsheden ved at skaffe en Del Mennesker Beskæftigelse. Vi sige dernæst, at Forholdene kunne desværre i den nærmeste Tid blive saaledes, at til Trods for; at der sættes Arbejder i Gang, vil der dog være en Del Mennesker, der komme til at lide Nød under Hensyn til den ekstraordinære Arbejdsløshed. Det er en Uretfærdighed at henwise disse Mennesker til Fattigvæsenet, og kunde man derfor ikke finde en Form, hvorunder man kunde støtte dem, uden at de kom ind under Fattigvæsenet? Saa hurtig som denne Periode er forbi, ville alle disse Mennesker være glade ved igen at kunne hjælpe sig selv. Jeg synes, det er urimeligt at stille sig saaledes. Men hvis man vil gøre det til en Betingelse, at Staten først vil hjælpe Arbejderne, naar de ville undlade at hjælpe sig selv, saa tror jeg, man giver Arbejderne et meget slet Raad, og netop tidligere er det sagt, at Arbejderne skulle hjælpe sig selv, først da kan der være Tale om, at de kunne kræve Hjælp af Samfundet. Og det er netop det, Arbejderne gøre gennem deres Understøttelseskasser, gennem hvilke de søge at hjælpe sig selv saa godt, de kunne, og gennem Fagforeningerne, gennem hvilke de søge at faa Arbejds lønnen saa høj, at den staaar nogenlunde i Forhold til, hvad Livsforholdene

hederne koste for at føre en tarvelig Tilværelse. Det have de gjort, og jeg anser det for rigtigere at handle saaledes end at følge Regeringens Raad.

J. C. Christensen: Det er jo et meget omfattende Spørgsmaal, der her er sat under Debat, og jeg tror ikke, at man, hvis man vilde tro at faa en grundig Løsning, vilde naa den blot ved at debattere den her i Anledning af en Forespørgsel. Det antager jeg heller ikke er de ærede Forespørgeres Mening. Jeg finder nok, at der var Grund til en Gang at faa Sagen bragt frem, og adskillige af de Grunde, den ærede Forespørger fremførte, synes jeg ogsaa ere ganske berettigede.

Den ærede Forespørger kan med Grund anke over den meget langsomme Fremgangsmaade, Regeringen anvender over for de Byggearbejders Gennemførelse, som der er givet Bevillinger til. Den ærede Forespørger har med meget god Grund nævnt netop det kongelige Bibliotek. Jeg husker, den Gang vi stod over for Behandlingen af Loven om Opførelse af en Bygning til det kongelige Bibliotek, at man fra Regeringens og Højres Side stadig sagde til os: Hvor kunne I dog forsvare ikke at behandle dette Lovforslag med allerstørste Hurtighed; vi have saa store Skatte i vort Bibliotek, at en mulig Ildebrand, der overgik Biblioteket, ikke blot vilde medføre et uerstatteligt Tab for Nationen, men ogsaa vilde være en Nationalskandale for os. Naa, vi skyndte os saa at vedtage vedkommende Lov, men endskønt det nu vistnok er 4 Aar siden — det er saa længe siden, at jeg ikke en Gang kan huske, hvor længe det er siden — er man dog, saa vidt jeg ved ikke kommen længere end til at lægge Grunden til Biblioteket. Man anvendte et Par Aar til at skændes om nogle Pæretræer, der stod, for at faa Lov til at hugge dem om, og derpaa anvendte man længere Tid til at forhandle med Krigsministeriet om Erstatning for nogle Bygninger, der stod. Nu er man som sagt kommen saa vidt, at man har lagt Grunden. Jeg mener altsaa, at den ærede Forespørger med god Grund har draget dette frem; thi det viser, at Regeringen gaar meget langsomt til Værks, og at Regeringen nok over for os kan tale om, at vi bør skynde os, og at vi have et stort Ansvar, men naar vedkommende Lov er gaaet igennem Rigsdagen, tager Regeringen det meget roligt med det store Ansvar. Tænk, om det kongelige Bibliothek var brændt i den Mellemtid af 3, 4 eller 5 Aar! Hvad vilde saa egentlig